



PARAULA I VIDA

«No desesperar mai de la misericòrdia de Déu»



Arriba el final de curs pastoral, i bastants activitats que pauten les setmanes i el curs de les nostres parròquies i de la Diòcesi ara finalitzen i en comencen de noves, vinculades al temps de vacances (formació, turisme, camps i colònies, temps de reflexió, retorn al poble dels orígens on molts hi tenen les seves arrels...). Mirem aquest final de curs també «amb misericòrdia», en aquest Any jubilar. I ens podem fer nostre el lema de la Regla de Sant Benet, central en l'espiritualitat monàstica: «No desesperar mai de la misericòrdia de Déu» (RB 4,76).

No desesperem de la misericòrdia de Déu primer envers nosaltres mateixos. Hem de ser misericordiosos, assemblant-nos a Déu, i mirar amb amor el que hem servit i treballat aquest darrer any a la parròquia, sense acritud, amb afecte entranyable. Mirar-nos com ens mira Déu. Ell és fidel i continua fidel, per més que nosaltres no li haguéssim estat prou fidels, ja que Ell és «compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor». Aquesta misericòrdia ens portarà a la confian-

ça i a l'abandó en mans de Déu. Ens sabem mirar com Déu ens mira?

No desesperem de la misericòrdia de Déu, perquè accedim a la veritable conversió. La vida que no es revisa, passa de llarg. Però revisada ens és mestra de millora i de conversió. Fem examen d'aquest curs viscut, veient-hi el que Déu vol que evitem, perquè no fa avançar el Regne de Déu o fins li és un impediment, i alhora per veure en què podem i hem de millorar. ¿Hem practicat les obres de misericòrdia en l'exercici del nostre servei pastoral? Hi ha hagut falles o omissions de pes?

No desesperem de la misericòrdia de Déu, per mirar els altres amb afecte, ajudant-los a créixer... per mirar les nostres pròpies famílies, la comunitat parroquial, i la nostra Església diocesana amb ulls misericordiosos, com els de la Verge Maria. Així podrem captar millor el dinamisme de l'Esperit Sant entre nosaltres. L'Església és portada per l'Esperit Sant que consola i enforteix, que dóna la santedat i la imitació de Jesucrist, que reparteix els dons i les vocacions. Ho hem de creure, i ens hem d'unir a aquest dinamisme que ens supera, amb

esperit de fe i de confiada esperança.

No desesperem de la misericòrdia de Déu, per començar a programar els compromisos del nou curs. De la mirada de fe sobre el passat i el present, n'ha de sortir un compromís d'acció renovada per al futur, per al nou curs, per a la nostra vida i les nostres famílies, que inclogui tot allò que hem de millorar, i una gran disponibilitat al que Déu anirà volent de cadascú de nosaltres, de les comunitats, i de tots com a Diòcesi.

Hem de ser temples de misericòrdia. Ara que l'odi i la violència continuen destruint la comunitat humana, i creixen la por i la desconfiança dels uns envers els altres; quan tants fugen per trobar un lloc on habitar, un sentit per a la pròpia vida, i quan tanta soledat i tantes ferides bloquegen les persones... ¿què hi pot haver de més urgent que construir comunitats que siguin veritables temples de la misericòrdia de Déu? Comunitats cristianes on la misèria humana i la misericòrdia divina es puguin trobar, acollir i fecundar.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Cloenda del curs al Seminari Major Interdiocesà



Dimecres dia 1 de juny a la seu del Seminari Major Interdiocesà de Barcelona va tenir lloc la clausura oficial de curs del Seminari. Fou presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol i per l'Arquebisbe Joan-Enric, Bisbe delegat per al Seminari Major Interdiocesà i hi van assistir els Bisbes de Solsona, Girona, Lleida, Vic i Tortosa així com els Rectors de Seminaris de les diferents diòcesis que conformen el SMI entre ells, el Rector d'Urgell, Mn. Ignasi Navarri. La clausura s'inicià amb una reunió dels Bisbes i Rectors on van avaluar, conjuntament, la marxa del curs 2015-2016 que ara arriba a la seva fi. Els Bisbes i Rectors reberen puntuals informacions per part del Rector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Norbert Miracle i del Vicerector, Mn. Jaume Casamitjana.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Us donaré governants com els desitja el meu cor...» (I)

En plena campanya electoral i a les portes ja d'unes noves eleccions, una amiga em va formular una pregunta: «En els temps bíblics, com designaven les autoritats?»

La resposta és molt complexa perquè els relats bíblics cobreixen una ampla franja de vint segles amb notables canvis socials, ocasionals uns i altres provocats intencionadament. A més, trobem procedències

ben variades (des del simple ciutadà nomenat rei, fins al qui, de família reial, ho és per successió dinàstica. Vegem-ne alguns casos:

El primer personatge que congrega les famílies hebrees i dirigeix el poble d'Israel, **Moisés**, fou escollit directament per Déu. Moisés pasturava el ramat del seu sogre pels indrets del Sinai i fou cridat per Déu: «Déu li digué: Ara jo t'envio al faraó; vés-hi

i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble» (Ex 3,10). Moisés es resistirà a acceptar aquesta missió. Però, davant Déu, no hi ha escapatòria. I Moisés anirà a Egipte i, després de moltes proves, alliberarà el seu poble, el farà travessar el Mar Roig i el conduirà pel desert fins a les fronteres del país de Canaan.

Encara per iniciativa divina, però a través del seu profeta Samuel, fou

la unció de **Saül**, primer rei d'Israel. Tot i que aquí les circumstàncies no són tan, diguem, «glorioses». Quix, el benjaminita, pare de Saül, va perdre el ramat de someres i envià el seu fill amb els mossos a cercar-les. Van visitar el vident, el profeta. Aquell dia, Samuel unguí Saül rei d'Israel. Era el més alt i fort de tots (1Sa 9).

Mn. Ramon Sàries

PALABRA Y VIDA

«Jamás desesperar de la misericordia de Dios»

Legua el final de curso pastoral, y bastantes actividades que pautan las semanas y el curso de nuestras parroquias y de la Diócesis ahora finalizan y comienzan otras nuevas, vinculadas al tiempo de vacaciones (formación, turismo, campamentos y colonias, tiempo de reflexión, retorno al pueblo de los orígenes, donde muchos tienen sus raíces...). Miremos este final de curso también «con misericordia», en este Año jubilar. Y podemos hacernos nuestro el lema de la Regla de San Benito, central en la espiritualidad monástica: «*Jamás desesperar de la misericordia de Dios*» (RB 4,76).

No desesperemos de la misericordia de Dios primero con nosotros mismos. Debemos ser misericordiosos, asemejándonos a Dios, y mirar con amor lo que hemos servido y trabajado este último año en la parroquia, sin acritud, con afecto entrañable. Mirar cómo nos mira Dios. Él es fiel y continúa fiel, por más que nosotros no le hubiéramos sido suficientemente fieles, ya que Él es «*compasivo y misericordioso, lento a la cólera y rico en bondad*». Esta misericordia nos llevará a la confianza y al abandono en manos de Dios. ¿Sabemos mirarnos como Dios nos mira?

No desesperemos de la misericordia de Dios, porque accedemos a la verdadera conversión. La vida que no se revisa, pasa de largo. Pero revisada nos es maestra de mejora y de conversión. Hacemos examen de este curso vivido, viendo lo que Dios quiere que evitemos, porque no hace avanzar el Reino de Dios o incluso le es un impedimento, al tiempo para ver en que podemos y debemos mejorar. ¿Hemos practicado las obras de misericordia en el ejercicio de nuestro servicio pastoral? ¿Ha habido fallas u omisiones de peso?

No desesperemos de la misericordia de Dios, para mirar a los demás con afecto, ayudándoles a crecer... para mirar nuestras propias familias, la comunidad parroquial, y nuestra Iglesia diocesana con ojos misericordiosos, como los de la Virgen María. Así podremos captar mejor el dinamismo del Espíritu Santo entre nosotros. La Iglesia es llevada por el Espíritu Santo que consuela y fortalece, que da la santidad y la imitación de Jesucristo, que reparte los dones y las vocaciones. Lo tenemos que creer, y debemos unirnos a este dinamismo que nos supera, con espíritu de fe y de confiada esperanza.

No desesperemos de la misericordia de Dios, para empezar a programar los compromisos del nuevo curso. De la mirada de fe sobre el pasado y el presente, debe salir un compromiso de acción renovada para el futuro, para el nuevo curso, para nuestra vida y nuestras familias, que incluya todo lo que tenemos que mejorar, y una gran disponibilidad a lo que Dios irá queriendo de cada uno de nosotros, de las comunidades, y de todos como Diócesis.

Debemos ser templos de misericordia. Ahora que el odio y la violencia continúan destruyendo la comunidad humana, y crecen el miedo y la desconfianza de los unos hacia los otros; cuando tantos huyen para encontrar un lugar donde habitar, un sentido para la propia vida, y cuando tanta soledad y tantas heridas bloquean a las personas... ¿qué puede haber de más urgente que construir comunidades que sean verdaderos templos de la misericordia de Dios? Comunidades cristianas donde la miseria humana y la misericordia divina se puedan encontrar, acoger y fecundar.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

«Evangeli.com» un espai obert a famílies amb inquietuds

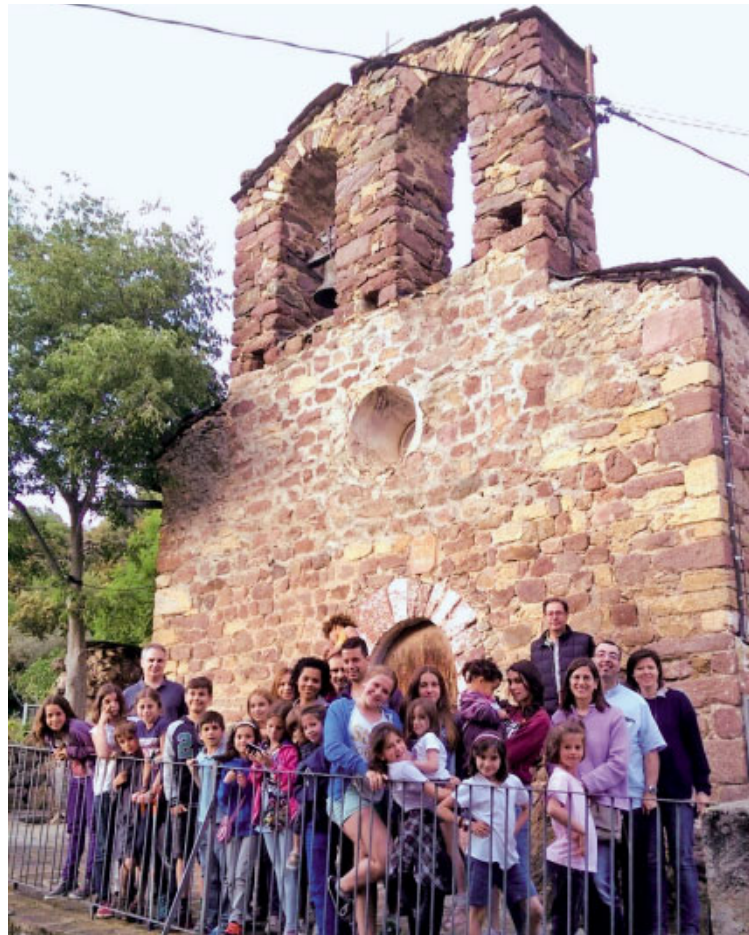
El grup diocesà de famílies «Evangeli.com», l'espai obert per a famílies amb inquietuds de la Diòcesi d'Urgell, que des de fa anys es reuneix periòdicament cada trimestre, va organitzar la trobada final de

curs 2015-2016 el dia 4 de juny. En aquesta ocasió la trobada s'inicià a la casa d'un dels matrimonis que conformen el grup amb un senzill dinar a Cerc (Alt Urgell). A continuació tingué lloc una petita valoració de les trobades d'a-

quest curs i es presentaren els nous matrimonis que s'havien afegit en aquesta ocasió a la trobada. Fou un moment intens de compartir vivències personals i familiars així com els reptes de la pastoral familiar i juvenil a la Diòcesi d'Urgell. Els matrimonis compartiren la seva història personal en un clima de confiança i profunditat i s'animaren a continuar trobant-se per créixer en l'acompanyament familiar. En aquest sentit es proposà aprofundir aquest estiu en el temps de vacances en la recent exhortació apostòlica *Amoris laetitia* del Papa Francesc.

Després d'una bona sobretaula, tingué lloc una petita caminada fins a la parròquia de Sant Just i Pastor de Cerc on es va celebrar l'Eucaristia dominical, que fou presidida per Mn. David Codina que acompanya pastoralment el grup «Evangeli.com». A l'Eucaristia, els matrimonis, els infants i els joves presentaren les seves pregàries de forma vivencial i personal al Senyor Jesús centrant-se en diferents necessitats i agraint el do de la fe.

L'objectiu d'aquesta trobada és viure unes hores d'amistat i d'aprofundiment de l'experiència alliberadora i apassionant que l'Evangeli de Jesús ens proposa.



LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El Tridu Pasqual en el Jubileu de la Misericòrdia

La nostra reflexió sobre la misericòrdia de Déu ens introdueix avui en el Tridu Pasqual. Viurem el Dijous, el Divendres i el Dissabte Sant com a moments forts que ens permetran entrar cada vegada més en el gran misteri de la nostra fe: la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Tot, en aquests tres dies, parla de misericòrdia, perquè fa visible fins on pot arribar l'amor de Déu. Escoltarem la narració dels últims dies de vida de Jesús. L'evangelista Joan ens ofereix la clau per a comprendre'n el sentit profund: «Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els es-

timà fins a l'extrem» (Jn 13,1). L'amor de Déu no té límits. Com repetia sovint sant Agustí, és un amor que va «fins a la fi sense fi». Déu s'ofereix veritablement tot per a cadascun de nosaltres i no escatima res. El Misteri que adorem en aquesta Setmana Santa és una gran història d'amor que no coneix límits. La Passió de Jesús dura fins a la fi del món, perquè és una història de compartir els sofriments de tota la humanitat i una presència permanent en la vida personal de cadascun de nosaltres.

En resum, el Tridu Pasqual és el memorial d'un drama d'amor que

ens dóna la certesa que mai no serem abandonats en les proves de la vida. Tot és un gran misteri d'amor i de misericòrdia. Les nostres paraules són pobres i insuficients per expressar-ho plenament. Deixem-nos omplir amb aquesta misericòrdia que ens ve a l'encontre; i aquests dies, mentre tenim la mirada fixada sobre la passió i la mort del Senyor, acollim en el nostre cor la grandesa del seu amor i, com la Verge el Dissabte, en silenci, a l'espera de la Resurrecció.

(Dimecres, 23 de març de 2016.)

Cloenda de l'Escola Diocesana de Formació Permanent a Balaguer



L'Escola Diocesana de Formació Permanent (EDFP) del Bisbat d'Urgell va cloure el curs 2015-2016 el dissabte 4 de juny, a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. L'acte de clausura fou presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric, que també va ser l'encarregat de dictar la darrera lliçó als participants. El Vicari de Pastoral i Director de l'EDFP, Mn. Antoni Elvira, va fer la revisió del curs i també va ser present en l'acte de cloenda. L'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat se celebra quinzenalment a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer des de fa cinc anys. Uns quaranta estudiants de diverses edats i circumstàncies familiars han seguit aquest any algun dels dos cursos que s'ofereixen: el Curs Bàsic, que enguany ha arribat a la cinquena edició i que

ha versat sobre el «Catecisme de l'Església catòlica i el Nou Testament»; i el Curs d'Aprofundiment, que ha treballat sobre la «Litúrgia i la Doctrina Social de l'Església». El lliurament dels diplomes i els certificats d'assistència foren conduïts per l'Arquebisbe Joan-Enric. Els participants de l'Escola van fer una valoració molt bona de l'experiència per l'oportunitat que significa en la seva formació i també per la comunió diocesana i la cohesió que promou entre els assistents. En acabar es va dur a terme l'Eucaristia d'acció de gràcies a la capella del Centre d'Espiritualitat, que ha estat presidida per Mons. Vives i concelebrada per Mn. Antoni Elvira. Mons. Vives animà els presents a seguir amb la formació a l'Escola i a enfortir els vincles de comunió eclesial.



ENS PARLA...

Mn. Antoni Elvira

Director de l'Escola Diocesana de Formació Permanent (EDFP)



Podem dir que l'Escola s'ha consolidat després de cinc anys, amb un nombre d'alumnes sostingut?

Jo crec que sí, gràcies a la col·laboració de tothom, de la gent. Primer, dels alumnes, de les persones que estan interessades en formar part de l'Escola, perquè sense ells, l'Escola no té sentit. Però també la gran col·laboració de la gran majoria de professors... molts, que són preveres del nostre bisbat, i altres que són laics i laiques que també han col·laborat, molts d'ells vinculats al Bisbat. A vegades un es pregunta: com és que això funciona quan tots anem tan plens de coses i activitats, tants desplaçaments que hem de fer tots...? però els professors, els que vénen a fer les classes són els qui fan possible això, entenent que és una escola bàsica de formació. L'Escola també suposa un esforç per als professors, perquè en una o dues hores han d'explicar molt, però se'n fan càrrec que és una escola que exigeix aquest tempo per la seva pròpia condició d'escola bàsica. També són importants en el conjunt de l'Escola el res de Laudes per començar i la missa del migdia, i el dinar de germanor per acabar. Es fa una relació molt estreta entre els participants i és com una gran família.

Hi ha molt bon ambient...

Els participants veuen que aquesta és una cosa molt diocesana, molt nostra i que tots hi som i hi estem posats una mica.

Qui pot seguir aquesta formació?

L'Escola sorgeix com una proposta que va fer la Delegació de Catequesi, de cara a la formació dels catequistes, no? i el Senyor Arquebisbe va voler obrir-ho no només als catequistes sinó a tothom que ho vulgui... laics i laiques, preveres, religiosos... tothom que ho desitgi. I crec que és molt encertat que no sigui una escola de teologia... que sigui una escola de formació. Recordem una mica la formació en totes les dimensions... la pregària, fent recessos d'Advent, Quaresma i Pasqua com moments importants de l'Escola, i també creant espais per a què les persones puguin compartir la seva experiència de fe... això és molt important.

AGENDA

- ▶ **26 de juny.** Confirmacions a Barbens, a les 15.30 h. / Confirmacions a Ivars d'Urgell, a les 11 h.
- ▶ **29 de juny.** Assemblea de Càritas andorrana, a Sta. Maria del Fener.
- ▶ **30 de juny.** Jornades catalanes de Responsables de Catequesi, a Barcelona. Presentació del nou Catecisme.
- ▶ **2 de juliol.** Càtedra de Pensament Cristià, «Vers una ecologia integral i social», amb el Dr. Lluç Torcal, el Dr. Josep Mallerach i el Dr. Francesc Torralba, a Sant Julià de Lòria, a partir de les 10.30 h.
- ▶ **3 de juliol.** Ordenació de prevere de Mn. Gabriel Casanovas, a la Catedral de Sta. Maria, a les 17.30 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- ▶ **27. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8, 18-22]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; Tomàs d'Orvieta, rel. servita.
- ▶ **28. □ Dimarts** [Am 3,1-8;4,1-12 / Sl 5 / Mt 8,23-27]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i màrtir, deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i màrtir; santa Marcel·la, màrtir.
- ▶ **29. ■ Dimecres** [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16, 13-19]. St. Pere (o Quafes), de Bet-

saida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

▶ **30. ■ Dijous** [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

JULIOL

▶ **1. ■ Divendres** [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

▶ **2. ■ Dissabte** [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. Sants Procés i

Martinià, mrs.; sants Bernadí Reolino, Joan Francesc Regis i Francesc de Gerónimo, i els beats Julià Mau-noir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

▶ **3. ■ Diumenge vinent**, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 66,10-14c / Sl 65 / Ga 6,14-18 / Lc 10,1-12.17-20]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Moggas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

Diuenge XIII de durant l'any

COMENTARI

Deixeu-vos guiar per l'Esperit



El Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu perquè sigui el teu successor com a profeta». Llavors Elies va fer com si passés de llarg amb un gest provocatiu que anticipa el del Ressuscitat davant els d'Emmaús. I a la vegada Elies li tirà a sobre el mantell de profeta: signe de la seva identitat.

Primer l'Apòstol proclama el fet alliberador: *Crist ens ha alliberat de l'esclavatge de la Llei*. Després diu: *perquè siguem lliures*.

La finalitat motiva l'exhortació: *Mantingueu-vos així —lliures—. No us sotmeteu altra vegada al jou*.

Aclarit de què hem estat alliberats, resta explicar per a què: *Mireu de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust*.

Ben al contrari: *Deixeu-vos guiar per l'Esperit*.

Reclamar la llibertat per a justificar *el propi gust* és llibertinatge. Invocar l'Esperit per a opcions egoistes és atemptar contra l'Esperit Sant.

Jesús *resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem* en «viatge» teològic vers la Passió.

Buscant *al·lotjament en un poblet de samaritans, la gent no el volgué rebre*: no per rebuig al seu missatge, sinó perquè *s'encaminava a Jerusalem*. Això provoca la pretensoió de Jaume i Joan: *Voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?* (com Elies a 2Re 1,10). Jesús no els féu cas.

Tres sentències subratllen la serietat de la crida a seguir Jesús: a) *El Fill de l'home no té on reposar el cap*: optar per seguir Jesús és assumir el seu estil de vida itinerant i pobre. b) *Deixa que els morts enterrin els seus morts*: no facis dels deures humans un pretext per oblidar els deures vers Déu. *Tu —cridat a seguir Jesús— vés a anunciar el Regne de Déu*. c) *Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu*: l'amor de fidelitat a Déu ha de ser prioritari per il·luminar i enfortir tots els altres valors. La imatge de *l'arada* evoca *Eliseu que immolà els bous amb que llaurava, i se'n anà amb Elies*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se'n anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. El mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se'n anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guarda-me Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.» / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R. Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se'n alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfeu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per a no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritanes per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se'n anaren a un altre poblet. Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.» A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el regne de Déu.» Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al regne de Déu.»

▶ Lectura del libro primero de los Reyes

(1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días el Señor dijo a Elías: A Eliseo, hijo de Safat, de Abel Mejolá, le ungirás profeta en tu lugar. Elías se fue de allí en busca de Eliseo, al que encontró arando. Tenía delante de sí doce yuntas de bueyes, y él araba con la duodécima. Elías pasó junto a él y le echó encima su capa. Eliseo, entonces, dejó los bueyes, corrió detrás de Elías y le dijo: «Déjame dar un beso a mi padre y a mi madre, y luego te seguiré». Elías respondió: «Anda, vuélvete; pero ten en cuenta lo que he hecho contigo». Se apartó de Elías, tomó la yunta de bueyes y la inmoló; y con los aperos de los bueyes coció la carne y la repartió a la gente para que la comiera. Luego se levantó, siguió a Elías y fue su servidor.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / Yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R. Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Cristo nos ha liberado para que seamos hombres libres; permaneced firmes y no os dejéis poner de nuevo el yugo de la esclavitud. Hermanos, vosotros habéis sido llamados a ser hombres libres; pero procurad que la libertad no sea un pretexto para dar rienda suelta a las pasiones, antes bien, servíos unos a otros por amor. Porque toda la ley se resume en ese precepto: Amarás a tu prójimo como a ti mismo. Pero si os mordéis y devoráis los unos a los otros, llegaréis a destruirlos mutuamente. Yo os digo: Dejaos conducir por el Espíritu, y no os dejéis arrastrar por las apetencias de la carne. Porque la carne lucha contra el espíritu, y el espíritu contra la carne; pues estas cosas están una frente a la otra para que no hagáis lo que queréis. Pues si os dejáis conducir por el Espíritu, no estáis bajo la ley.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 9,51-62)

Al llegar el tiempo de su partida de este mundo, Jesús resolvió ir a Jerusalén, y envió mensajeros por delante. Éstos entraron en una aldea de samaritanos para prepararle alojamiento. Pero los samaritanos no lo recibieron porque iba camino de Jerusalén. Al ver esto, los discípulos Santiago y Juan dijeron: «Señor, ¿quieres que digamos que baje fuego del cielo y los consuma?». Jesús se volvió hacia ellos y los reprendió. Y se fueron a otra aldea.

Mientras iban de camino, uno le dijo: «Te seguiré adondequiera que vayas». Jesús le dijo: «Las raposas tienen madrigueras y las aves del cielo nidos, pero el hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza». Dijo a otro: «Sígueme». Y él respondió: «Señor, déjame antes ir a enterrar a mi padre». Y le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú ven a anunciar el reino de Dios». Un tercero dijo a Jesús: «Yo te seguiré, Señor, pero permíteme que me despida antes de mi familia». Y Jesús le dijo: «El que pone la mano en el arado y mira atrás no es apto para el reino de Dios.»